

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 197/2023-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Jany Laššákovcej a Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Bohumilom Novákom ml., advokátom, Horná 27, Banská Bystrica, proti postupu Okresného súdu Bratislava III (toho času Mestský súd Bratislava IV) v konaní vedenom pod sp. zn. 28C/7/2009 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 28C/7/2009 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Mestskému súdu Bratislava IV **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. B3-28C/7/2009 (pôvodne sp. zn. 28C/7/2009) konal bez zbytočných prietáhov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie **3 000 eur**, ktoré mu **j e** Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** náhradu trov právneho zastúpenia v sume **442,38 eur**, ktorú **j e** Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** zaplatiť právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. marca 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28C/7/2009 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal sťažovateľovi finančné zadostučinenie 5 000 eur a náhradu trov konania na účet jeho právneho zástupcu.

2. Uznesením č. k. II. ÚS 197/2023-13 z 13. apríla 2023 ústavný súd ústavnú sťažnosť prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z ústavnej sťažnosti a pripojeného spisu všeobecného súdu vyplýva, že v napadnutom konaní sa sťažovateľ domáha proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo financií Slovenskej republiky, náhrady škody spôsobenej nezákonným postupom a nezákonnými rozhodnutiami podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“). Napadnuté konanie sa začalo podaním žaloby 11. septembra 2008 na Okresnom súde Banská Bystrica. Dňa 16. októbra 2008 vzniesla žalovaná námietku miestnej nepríslušnosti súdu. Dňa 22. januára 2009 bola vec postúpená na okresný súd. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 28C/7/2009-199 z 25. januára 2011, ktorý bol uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2Co/319/2011-221 z 12. júla 2013 zrušený a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Dňa 28. septembra 2016 okresný súd opätovne rozhodol v merite veci rozsudkom č. k. 28C/7/2009-309, no uznesením krajského súdu č. k. 10Co/135/2019-353 z 29. novembra 2019 bol v poradí druhý rozsudok okresného súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Dňa 14. mája 2021 rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 24C/7/2009-390 pre zmeškanie, ktorý bol uznesením okresného súdu č. k. 28C/7/2009-421 z 20. júna 2022 zrušený. Posledné pojednávanie sa v napadnutom konaní uskutočnilo 15. februára 2023 a bolo odročené na neurčito z dôvodu sťahovania súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že napadnuté konanie nie je ani po viac ako 14 rokoch od podania žaloby právoplatne skončené a dochádza v ňom k vzniku zbytočných prietáhov, ktoré neboli spôsobené právnou ani faktickou zložitou veci, ani správaním sporových strán, ale výlučne postupom okresného súdu, ktorý vo veci nepojednával, hoci sťažovateľ niekoľkokrát žiadal pokračovať v konaní aj bez svojej prítomnosti z dôvodu hospodárnosti konania. Súd opakovane bezdôvodne požadoval vykonať výsluch sťažovateľa, hoci tento už bol k veci vypočutý a niekoľkokrát sa vyjadril aj písomne. Naopak, súd nevykonal dôkaz navrhovaný sťažovateľom, ktorý je rozhodujúci pre posúdenie veci. K zbytočnému predĺženiu konania došlo aj tým, že okresný súd vydal vo veci rozsudok pre zmeškanie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky, a tiež tým, že pojednávanie uskutočnené 15. februára 2023 neodôvodnene odročil na neurčito. Vzhľadom na opakovanú dlhodobú nečinnosť zákonného sudcu opätovne dochádza k porušovaniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ podal predsedovi

okresného súdu dve sťažnosti na prietahy v konaní (sťažnosti z 13. marca 2017 a 6. decembra 2022), ktoré boli vyhodnotené ako dôvodné.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

5. Okresný súd k ústavnej sťažnosti zaslal vyjadrenie zákonného sudcu JUDr. Mariána Kurinca, ktorý po prezentovaní chronológie procesných úkonov uskutočnených po ukončení jeho pracovnej neschopnosti trvajúcej v období od 23. septembra 2019 do 22. septembra 2022 (pravdepodobne správne má byť 2020, pozn.) od opätovného pridelenia mu veci do súdneho oddelenia 8. októbra 2020 uviedol, že je z nej zrejmé, že v konaní došlo k prietahom, tak ako to bolo konštatované vo vybavení podpredsedu okresného súdu z 5. januára 2023 na stanovisko sťažovateľa na prietahy v konaní.

III.2. Replika sťažovateľa:

6. Sťažovateľ vo svojej replike uviedol, že na podanej ústavnej sťažnosti trvá, a keďže z vyjadrenia okresného súdu vyplýva, že vo veci k zbytočným prietahom došlo, považuje tým skutkový stav veci za nesporný a ostatné vyjadrenia a zdôvodnenia konajúceho sudcu nemajú v tejto veci relevanciu.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože s ohľadom na predmet konania a po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

8. Podstatu ústavnej sťažnosti sťažovateľa tvorí námietka, že v dôsledku nečinnosti a nesprávneho procesného postupu okresného súdu došlo v napadnutom konaní k vzniku zbytočných prietahov, pričom zároveň celková dĺžka napadnutého konania odôvodňuje vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 302/2020).

10. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka

súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa. Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľa.

11. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti okresných súdov, preto ju nemožno považovať za právne zložitú. Z obsahu súdneho spisu ústavný súd nezistil ani žiadne také okolnosti, na základe ktorých by bolo možné napadnuté konanie posúdiť ako zložitú po skutkovej stránke. V súvislosti s týmto kritériom tak nie je možné okresný súd zbaviť jeho zodpovednosti za priebeh a doterajšiu dĺžku napadnutého konania a s tým súvisiaci vznik priesťahov.

12. Z hľadiska predmetu konania a jeho významu pre sťažovateľa nejde o také konanie, ktoré by bolo mimoriadne časovo priorizované.

13. K správaniu sťažovateľa ako druhému kritériu, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priesťahom, ústavný súd uvádza, že identifikoval významnú mieru zodpovednosti sťažovateľa na vzniku zbytočných priesťahov v konaní tým, že z celkového počtu 22 nariadených termínov pojednávanií až 8 pojednávanií (25. 3. 2010, 7. 9. 2010, 2. 12. 2010, 16. 4. 2014, 13. 6. 2014, 24. 9. 2014, 26. 11. 2014, 4. 2. 2015) bolo odročených bez prejednávania veci z dôvodov vzniknutých na strane sťažovateľa. Od sťažovateľa ako žalobcu v predmetnom konaní, t. j. od osoby iniciujúcej napadnuté konanie pred okresným súdom majúcej záujem na vyriešení predmetu konania, sa predovšetkým očakáva postup preukazujúci jeho záujem na nepredlžovaní konania a vydaní rozhodnutia v samotnom merite veci, ktorý by sa v konaní mal prejavovať taktiež v proaktívnom prístupe sťažovateľa aj v rámci poskytovania súčinnosti okresnému súdu pri uskutočňovaní nariadených pojednávanií. V tomto smere je tiež relevantné to, že sťažovateľ mal vedomosť o tom, že na predmetných pojednávaniach mal súd v úmysle vykonať jeho výsluch, aj keď to sťažovateľ nepovažoval za dôvodné, a teda jeho správanie možno vyhodnotiť ako obštrukčné. Z uvedených skutočností teda vyplýva, že k spomaleniu postupu okresného súdu v napadnutom konaní prispelo aj správanie sťažovateľa a ústavný súd túto skutočnosť pri svojom rozhodovaní zohľadnil.

14. Tretím hodnotiacim kritériom je postup samotného okresného súdu v napadnutom konaní. K tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že napadnuté konanie od jeho začatia (podania žaloby 11. septembra 2008, pozn.) až do dňa vydania tohto rozhodnutia prebieha, a to bez právoplatného meritórneho rozhodnutia, už celkovo viac ako 14 a pol roka. Predmetnú dĺžku konania je možné považovať už *prima facie* za neprimeranú a za ústavne neakceptovateľnú. Bez toho, aby ústavný súd hodnotil jednotlivé procesné úkony okresného súdu, je evidentné, že namietané konanie bolo ako celok neefektívne, nesústreďené a neekonomické. Vo vzťahu k neefektívnemu postupu okresného súdu možno poukázať aj na skutočnosť, že v predmetnej veci bolo nariadených spolu až 22 termínov pojednávanií, ktoré boli v prevažnej miere okresným súdom odročené alebo neuskutočnené najmä pre neprítomnosť sťažovateľa (pozri bod 13 tohto nálezu), resp. jeho právnej zástupkyne (25. 9. 2015, 1. 6. 2016, 14. 5. 2021) či žalovanej (15. 4. 2015, 18. 1. 2023), ale tiež z dôvodov na strane okresného súdu (10. 2. 2016, 15. 2. 2023). Z uvedeného je zjavné, že okresný súd bol v napadnutom konaní vo svojom postupe nedôsledný aj pri uplatňovaní poriadkových

opatrení, resp. využívaní možností daných mu v § 53 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (§ 102 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v prípade, keď sťažovateľ zmaril možnosť konania riadne nariadeného pojednávania. Zároveň je potrebné uviesť, že pojednávania uskutočnené 26. februára 2014 a 17. júna 2015 napriek tomu, že sa ich sporové strany zúčastnili, boli odročené bez prerokovania veci na iný termín. Napokon ústavný súd poukazuje na to, že neefektivita postupu okresného súdu sa prejavila aj pri samotnom rozhodovaní, keď v napadnutom konaní okresný súd vo veci meritórne rozhodol prvýkrát rozsudkom z 25. januára 2011, ktorý bol zrušený uznesením krajského súdu z 12. júla 2013, druhý rozsudok okresného súdu z 28. septembra 2016 bol zrušený uznesením krajského súdu z 29. novembra 2019, a napokon v poradí tretí rozsudok okresného súdu zo 14. mája 2021 bol zrušený uznesením okresného súdu z 20. júna 2022, pričom dôvodom zrušenia prvého rozsudku okresného súdu bolo nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočne zistený skutkový stav a dôvodom zrušenia v poradí druhého rozsudku bola jeho nepreskúmateľnosť. V poradí tretí rozsudok okresného súdu pre zmeškanie zrušil samotný okresný súd z dôvodu dôvodnosti návrhu sťažovateľa na jeho zrušenie, keď uznal ospravedliteľný dôvod jeho neúčasti na pojednávaní. Z uvedeného je zrejmé, že aj samotné meritórne rozhodovanie okresného súdu v napadnutom konaní možno označiť ako neefektívnu činnosť spôsobujúcu predĺženie uvedeného konania.

15. V závere ústavný súd konštatuje, že z preskúmania napadnutého konania je zrejmé, že bolo poznačené predovšetkým neefektívnou činnosťou okresného súdu, ktorá výrazne predĺžila celkovú dĺžku napadnutého konania trvajúceho už viac ako 14 rokov. Okresný súd v napadnutom konaní nezvolil taký procesný postup, ktorý by smeroval k urýchlenému odstráneniu stavu právnej neistoty, v ktorom sa sťažovateľ nachádzal.

16. V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej k zbytočným priet'ahom v súdnom konaní nemusí dochádzať len nekonaním príslušného súdu, ale aj takou jeho činnosťou, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníkov súdneho konania, resp. v danom prípade sporových strán. Aj neefektívna a nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (napr. IV. ÚS 164/03, IV. ÚS 121/04, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 380/08, I. ÚS 158/2010).

17. Ústavný súd preto s prihliadnutím na doterajšiu celkovú dĺžku napadnutého konania, ako aj neefektívny a nesústredený postup okresného súdu dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (výrok 1 tohto nálezu).

18. Vychádzajúc z toho, že ústavný súd konštatoval porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj zo skutočnosti, že posudzované konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončené, prikázal ústavný súd podľa § 133 ods. 3 zákona o ústavnom súde Mestskému súdu Bratislava IV v napadnutom konaní konať bez zbytočných priet'ahov (výrok 2 nálezu).

19. Zákomom č. 150/2022 Z. z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s novými sídlami a obvody súdov v znení zákona č. 398/2022 Z. z., ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré

zákony s účinnosťou od 1. júna 2023 vstúpili do platnosti viaceré zmeny v organizácii všeobecných súdov, ich príslušnosti a obvodov (tzv. nová súdna mapa). Vzhľadom na uvedené, vychádzajúc z Prechodných ustanovení k zriadeniu mestských súdov v Bratislave § 18n ods. 2 písm. d) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, od 1. júna 2023 prechádza výkon súdnictva v ostatných veciach (okrem vecí trestnoprávných, rodinnoprávných a obchodnoprávných) z okresného súdu na Mestský súd Bratislava IV. Z tohto dôvodu uložil ústavný súd príkaz konať (a rovnako aj povinnosť zaplatiť finančné zadosťučinenie a náhradu trov právneho zastúpenia) súdu, na ktorý v uvedenej veci prešiel výkon súdnictva.

V.

Primerané finančné zadosťučinenie

20. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

21. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiada priznať finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur, ktoré odôvodnil postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ktorý v rozhodujúcej miere ovplyvnil celkovú dĺžku konania a tento stav spôsobil znehodnotenie finančných prostriedkov, ktorých zaplatenie sťažovateľ v napadnutom konaní požaduje, pričom výška znehodnotenia sa rovná sume finančného zadosťučinenia, ktorú požaduje.

22. Ústavný súd uvádza, že konanie pred ústavným súdom z dôvodu namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov plní nielen preventívnu funkciu, ale tiež funkciu satisfakčnú, resp. kompenzačnú (náhradu nemajetkovej ujmy). V súlade s judikatúrou ústavného súdu je cieľom finančného zadosťučinenia dovriešenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

23. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESJP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

23. Napriek tomu, že sťažovateľ svoju požiadavku na priznanie finančného zadosťučinenia relevantným spôsobom neodôvodnil, ústavný súd vzhľadom na okolnosti tejto veci považoval za potrebné priznať mu finančné zadosťučinenie. Pri svojom rozhodovaní vzal do úvahy všetky okolnosti danej veci, predovšetkým celkovú dĺžku napadnutého konania, postup okresného súdu, nepriviligovaný charakter konania a správanie sťažovateľa. Po zohľadnení týchto okolností, majú na pamäti to, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, považoval ústavný súd za spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia v sume 3 000 eur podľa § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (výrok 3 nálezu). Prihliadol na fakt, že deklarácia porušenia základných práv, príkaz konať, ako aj náhrada trov konania implicitne zahrňujú aj satisfakčný prvok.

VI. Trovy konania

24. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 442,38 eur (výrok 4 nálezu).

25. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [(ďalej len „vyhláška“); § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2023 je 208,67 eur a hodnota režijného paušálu je 12,52 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2023 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu). Výsledná suma, ktorú ústavný súd priznal sťažovateľovi ako náhradu trov právneho zastúpenia, predstavuje sumu 442,38 eur.

26. Náhradu za úkon právnej služby – stanovisko k vyjadreniu okresného súdu – ústavný súd nepriznal, keďže sťažovateľ si nárok na náhradu trov konania za tento úkon neuplatnil a ústavný súd bol v tomto smere viazaný jeho návrhom.

27. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť právnomu zástupcovi sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2023

Luboš Szigetí
predseda senátu